

Kateřina Pojkarov

KRSA

MSTO POPELA

NA SANÍCH

Kateřina Pojkarov

Krsa msto popela

Na saních

ISBN 978-80-270-7775-5

Foto na obálce: Pavla Humlová

1. kapitola

V hostinci bylo dnes poměrně rušno, dokonce se tu objevili i neznámí hosté, což v tuto roční dobu nebylo právě obvyklé. Chriss se podivila, když se tu objevil muž v letech doprovázený klukem sotva na prahu dospělosti. Ten starší se odebral nahoru do pokoje hned, jak dojedl polévku. Ten mladší si ještě objednal džbánek vína, který teď před něj Chriss postavila na stůl. Z rozhovoru, který zaslechla, pochopila, že jsou to obchodníci s koňmi, co se vrací z Porie domů na jih. Nejspíš je tam na severu něco zdrželo, sníh už byl nějakou dobu i tady ve městě a každý věděl, že cestovat v zimě není jednoduché. Natož vyrazit se zbožím do vzdálených měst na severu. To, co nabízeli oni, byli koně. Kdo ví, proč tam s nimi jeli až takhle pozdě. Nebo se tam zdrželi právě proto, aby si koně zvykli na zimní počasí, než je prodají novým majitelům?

Chriss se rozhlédla po ostatních stolech, u nichž seděli lidé z Albury a nejbližšího okolí. Jiní obchodníci ze vzdálených měst tu v tuto roční dobu nebyli. U okna seděl kovář Gummar se svým synem, který ho už téměř dorostl. Zatím neměl tolik síly, co jeho otec, ale šel v jeho šlépějích a Gummar se dmul pýchou nad jeho výsledky. Posedával tam s nimi i Steff, ale před chvílí se tu objevila jeho ustaraná žena Flo, prohodili pár slov a společně odešli. Chriss se jen smutně pousmála, nic se nezměnilo. I dnes vypadala Flo tak, jako by na svých ramenou nesla starosti všech obyvatel z Albury a možná i některých z Alfarku. Na rozdíl od Alany,

která starosti opravdu měla, ale když ji Chriss před týdnem potkala, působila vyrovnaně a optimisticky.

Práce tu dneska bylo dost. Když Niklas požádal svou mladší sestru o výpomoc, neodmítla. Chriss byla vlastně docela ráda, že se zase na chvíli dostane do města. Poslední dny trávil buď u hrnčířského kruhu, nebo venku na lyžích. Radovala se z toho, že je všude bílo a může lyžovat. V létě si to ani nepřipouštěla, ale jakmile vzala poprvé po měsících lyže zase do ruky, uvědomila si, jak jí lyžování chybělo. Sotva se na ně postavila a odrazila se, její radost a nadšení byly rázem zpět. Naposledy na nich vlastně stála, když se na jaře vracela od pramene. Pousmála se. Teď se to zdálo tak dávno.

Sotva se tenkrát vrátila do Albury, vedly její kroky sem do hostince. Chtěla se vidět s Niklasem a říci mu všechno o své cestě k pramenu. Její velký bratr jí vždycky věřil, podporoval ji, když o sobě pochybovala, pomáhal jí objevit způsob, jak nalézt cestu i tehdy, když se to zdálo nemožné. Bylo jen přirozené jít se o svou radost podělit právě s ním. Chriss si sice byla vědoma, že šaty, ve kterých celou pouť absolvovala, v posledních týdnech značně utrpěly, ale moc se tím netrápila. A jak se únava z cesty promítla v její tváři, si neuvědomovala vůbec. Ani to, jak se na ni podepsal mráz, sníh, vítr i slunce. Niklas to však viděl. Když se objevila v kuchyni jeho hostince, pokleslo mu srdce z toho pohledu. Jeho malá sestřička měla za sebou těžkou cestu a on litoval, že ji nedokázal těch útrap uchránit. Pak se na ni podíval pořádně, pohleděl do jejích očí a spatřil v nich radost a nadšení. Jako by v nich bylo světlo jasnější než venku. Jeho sestra zářila. A on pochopil. Našla pramen a všechny ty útrapy jí stály za to.

Pevně ji objal, Chriss se k němu přitiskla a vychutnávala si jeho oporu. Byla spokojená, našla víc, než hledala, ale taky byla unavená a oprýt se o svého bratra a aspoň na chvíli se schovat v jeho ochranném objetí bylo příjemné. Vybavila si, jak právě po tom toužila, když se sotva vlekla v horách do jednoho kopce před Larimarem. Pousmála se. Znovu si připomněla jednu z věcí, co se cestou naučila. Občas se zdálo, že jde

všechno špatně a nic to nemůže vylepšit. A pak, nečekaně, se objevil Křišťálový Larimar nebo jiný zázrak, kterému už ani nevěřila.

„Takže jsi našla ten pramen?“ zeptal se Niklas, když povolil své objetí.

Chriss přikývla a dodala: „Nejen to, našla jsem mnohem víc.“

Niklasův pohled neskryl překvapení. Nerozuměl tomu. Co víc mohla Chriss najít, když pramen byl sen, o který tolik usilovala?

„Posad' se, já přinesu něco k jídlu a ty mi to všechno řekneš.“

A tak mu Chriss vyprávěla o své cestě, o klukovi, co jí sebral lyže, o Bardolphovi, který jí naháněl strach, když byla u dřevařů, ale hlavně o lidech z Iavorie a o členech Rady moudrých, které měla tu čest potkat. A o tom, že díky všem těm setkáním a díky všemu, co prožila, našla cestu nejen k pramenu, ale hlavně ke Křišťálovému Larimaru, úžasnému paláci v srdci hor, kde žije Kníže. Niklas, tak jako ona, v Iavorii Knížete ani nikoho z Panstva nikdy nespatriil. Přesto věděl, že si Kníže zaslouží ještě víc úcty a lásky než členové Rady. Těžko by mohl vysvětlit, proč to tak je. Prostě to věděl.

Zpráva o tom, že Chriss objevila cestu ke kouzelnému pramenu, se rozšířila poměrně rychle. Zpočátku u lidí převládala nedůvěra, že něco takového v horách skutečně je a že je v jejich silách se tam dostat. Chriss to nijak netrápilo. Věděla své, a jestli druzí nechtějí věřit existenci pramene, na její zkušenosti to nic nezmění. Než se však jaro přehouplo do teplého léta, našli se první zájemci. Přišel za ní Rob, kuchař z Niklasova hostince. Zjišťoval, jestli opravdu u toho pramene byla. Ptal se trochu pochybovačně, jako mnoho lidí před ním. Když to znovu potvrdila, zeptal se: „A ukázala bys mi cestu?“

To Chriss překvapilo.

„Samozřejmě, ráda.“

Robův tchán byl nemocný, sám takové cesty schopný nebyl, a Rob doufal, že by mu voda z toho pramene mohla pomoci. Proto se pro ni s Chriss vydal a nebyl sám. Přidal se k nim i jeho kamarád, kterého už nějakou dobu trápila svědivá vyrážka. To byla první cesta, kdy se Chriss

vrátila bez lyží a se společností do těch míst. Bylo pro ni tak zvláštní vidět tam zelenou trávu a barevné kvítí, být tam s lidmi, kteří doufají v úlevu, a jít tam přímo, ne oklikou kolem známých budařů. Chriss věděla, že jí pramen ulevil, když se do něj celá zmožená tenkrát namočila, a slyšela, že byl prospěšný i pro Huga. A tak doufala, že Rob a jeho kamarád nebudou zklamaní. Účinky nebyly patrné hned, ale vyrážka na pár měsíců opravdu zmizela a i Robovu tchánovi se na čas ulevilo.

Po tomto prvním návratu šla Chriss během léta k prameni ještě několikrát. Dokonce nakreslila i mapu, aby se tam ti, co mají zájem, mohli vydat i bez ní.

Největší rozdíl na všech těchto cestách v porovnání s tou první však nebyl v tom, že tenkrát byl všude sníh, ani v tom, že teď měla společnost a věděla přesně, kam má jít. Ta první cesta ji zavedla nejprve k Larimaru. A tam se už od té zimní návštěvy nevrátila, ač na to často vzpomínala. Nějak ale cítila, že teď není ten správný čas tam jít, že má svou ‚práci‘ tady, a tak jen vzpomínala na to působivé, ač krátké setkání s Knížetem. A když měla možnost, snažila se o paláci říkat i druhým. K jejímu překvapení však téměř nikdo nechtěl poslouchat o něčem tak nesmyslném. A to ani ti, kteří pocházeli z Iavorie. Málokoho to zaujalo, natož aby se tam chtěl sám vydat. Niklas tak byl jedním z mála, kdo chápal, jak se tam cítila. A samozřejmě Ryan, člen Rady moudrých. Šla za ním krátce po svém návratu do Albury, aby mu poděkovala. Vždyť i díky jeho radám a pomoci byla nakonec její cesta úspěšná. Ryan se usmíval, když o tom vyprávěla, jako by věděl své. A vlastně nejspíš věděl.

Co ho ale opravdu zaujalo, byly její zmínky o dalších členech jejich Rady, které v horách potkala. Už věděl o Aidanovi, jenž se tenkrát usadil v Alfarku, teď však Chriss přinesla zprávy i o Robertovi a Cassidovi, kteří už roky žili na horských svazích.

„Chriss, tady je ta pečínka s chlebem, co chtěl Knut,“ zavolala na ni Ingela a vytrhla ji ze vzpomínek.

Sotva od ní Chriss vzala talíř s jídlem, aby ho zanesla ke stolu, kde seděl místní koželuh, otočila se Ingela zpátky k hrncům, ve kterých bublala voda. Často se stávalo, že když měla celou kuchyň na starosti sama, byla jako vyměněná. Nemusela se hádat s žádným šéfem, a naopak k těm, co pomáhali a nebyli si moc jistí svou prací, se chovala trpělivě a s klidem. Chriss pak téměř zapomínala na napjaté vztahy, které tu dřív tak často panovaly, a na to, jak špatně se kvůli tomu cítila. Nejen když jí Ingela svým arogantním způsobem dávala najevo, jak je v kuchyni nešikovná, ale především tehdy, když se hádala s Niklasem. Skoro na to už zapoměla a uvěřila, že se Ingela změnila. Ale jen do té doby, než přišel Niklas nebo Rob se svou představou, co se bude vařit, a Ingela pronesla něco jako „to snad nemyslíš vážně,“ nebo „to by přece nejedla ani týden hladová prasata.“ Ano, byly chvíle, kdy atmosféra v kuchyni byla tak nepříjemná jako v letech předtím, ale přece jen se to už nestávalo tak často.

„Teto Chriss!“ ozval se pod ní tenký hlásek jejího synovce Eda, který právě vběhl do hostince. Jak se kní dostal, zatahal ji za sukni a dožadoval se toho, aby ho vzala do náruče, což s rukama plnýma džbáneků a dalšího nádobí, co právě posbírala na stolech, dost dobře nešlo.

„Ty nezbedo, co tady děláš?“ objevil se vzápětí za ním Niklas. Tvářil se přísně, ale jeho oči ho prozradily. I když tady Ed neměl co dělat, jeho otec se na něj doopravdy nezlobil. Vzal ho do náruče a zvedl nahoru. Naklonil se, aby přivítal Chriss polibkem na tvář, a Ed toho využil a pevně svou tetu chytil okolo krku. Niklas jen krátce zaváhal, než usoudil, že bude jednodušší vzít si od Chriss nádobí než se snažit od ní dostat svého syna.

„Díky, Niklasi,“ usmála se Chriss a objala Eda, který se o ni spokojeně opřel.

Společně pak odešli do kuchyně a Chriss i s Edem po schodech nahoru, kde ho vrátila jeho mamince. Byl čas uložit ho do postele, a právě tomu se chtěl malý Ed evidentně vyhnout.

Chriss se vrátila do lokálu, aby roznesla pití, které si před Edovým příchodem hosté objednali. Poslední džbánek byl pro Gummara. Když se otočila k odchodu, všimla si, jak na ni mává ten cizí mladík a snaží se upoutat její pozornost. Ten si taky něco objednal? napadlo Chriss a přitom pocítila výčitky, že si na to vůbec nepamatuje. Přišla k němu, ale dřív, než se stačila omluvit, že na jeho objednávku zapoměla, chopil se slova on.

„Ty jsi Chriss?“ zeptal se, aby si potvrdil svou domněnku. Vzhledem k tomu, že před chvílí volal Ed její jméno tak nahlas, až přerušil hovor všech hostů, zdála se ta otázka celkem zbytečná.

„Ano,“ přikývla a čekala, co bude dál.

„Chriss z Iavorie?“ zeptal se znovu.

V tu chvíli zpozorněla. Takovou otázku jí nedá jen tak nějaký obchodník s koňmi, který náhodou projíždí kolem. Na Iavorii se tady už dávno zapomělo, a to bylo Albury ze všech velkých měst k Iavorii nejblíže. V těch vzdálenějších to rozhodně lepší nebylo.

Chriss přikývla podruhé a zkoumavě se na mladíka podívala.

„A ty jsi...?“ snažila se v něm poznat někoho z těch, kdo dřív v Iavorii žili. Ale byl tak mladý. Když z Iavorie utíkali, mohlo mu být tak pět let.

„Adam,“ představil se a natáhl k ní ruku. „Asi si mě už nepamatuješ, vid’?“

Chriss rychle pátrala ve své paměti a snažila se vybavit si skupinku dětí, se kterými se jim z Iavorie tenkrát podařilo utéct. Ano, byl tam i Adam, ale tenkrát byl jen malým děckem. To už vážně takhle vyrostl?

„Pamatuji si, že jsi s námi šel, ale promiň, vůbec bych tě nepoznala.“

„Z toho si nic nedělej,“ usmál se Adam, „já tebe taky ne. Jen jsem o tobě slyšel. To jsi opravdu ty, kdo našel cestu k tomu kouzelnému pramenu?“

Chriss trochu v rozpacích pokrčila rameny a přikývla. Než k tomu mohla říct cokoli dalšího, slyšela Knuta od vedlejšího stolu, jak si chce objednat. Omluvila se Adamovi a slíbila, že se vrátí hned, jak to půjde.

2. kapitola

„Takže ten pramen nijak kouzelný není, i když léčivé účinky má. Aspoň někteří lidé si to pochvalují. A to místo vypadá opravdu moc hezky,“ zakončila Chriss své vyprávění, když se vrátila k Adamovi.

„A teď tam chodíš pravidelně?“ vyzvídal dál mladík.

„Ne, ale v létě jsem tam ještě několikrát byla. Bylo to moc hezké, i když ne takové jako poprvé.“

„Chyběl ti snůh.“

„Ne, spíš návštěva paláce. Pokaždé, když jsem se od té doby vrátila do hor, představovala jsem si, že Knížete třeba někde potkám. Ale to se ani jednou nestalo a myslím, že se to ani nestane,“ posmutněla Chriss. Od té doby potkala vlastně z lidí z paláce jen tu bylinkářku. Zamávaly si a usmály se na sebe. Chriss se radovala i z toho, ale to bylo všechno. Věděla, že teď je čas žít tady a ne jen vzpomínat na to, jak se cítila v paláci.

„Ale dost už o mně. Co jsi ty dělal celou tu dobu?“

„Dostal jsem se na jih, na jednu farmu nedaleko Dúnedinu, kde chovají koně. Je tam velké stádo, o které se staráme. Některé koně připravujeme na speciální výcvik. A pak je prodáváme. Většinou si pro ně přímo někdo přijede, ale občas s nimi musíme jet my.“

„I teď v zimě?“

„No, není to právě obvyklé. Většinou se v zimě držíme doma. Ani tentokrát to nebylo takhle v plánu, ale cestou jsme se dost zdrželi. No jo, co naděláš,“ pokrčil Adam rameny.

„Jak často na takové cesty jezdíš?“

Adam se rozesmál. „Tahle je má první. Marty chtěl, abych si to taky jednou zkusil, zvlášť proto, že ty tři koně, co jsme v Porii prodali, jsem

cvičil od hříbat. Ale abych byl upřímný, víc se mi líbí starat se o ně na farmě, než s nimi pak takhle někam vyrazit.“

Oba se na chvíli odmlčeli a pak Adam dodal: „I když tahle cesta stála za to.“ A oči mu při tom zářily.

„Vážně? Byl to dobrý obchod?“

„Ano, ale to není hlavní. V Porii za námi přišel Glen, jeden z Mudrců, který tam žije, a chtěl se s námi svézt na jih.“

Tahle informace Chriss zaujala. Někdo z Rady se vydal na cestu? Co ho k tomu asi přimělo?

„Mudrc je na cestě?“ ptala se zvědavě. „A víš proč?“

„Ne, to nám neřekl. Víím jen, že chtěl mluvit s dalšími členy Rady. Něco se děje...“

Co by se asi mohlo dít? přemýšlela Chriss i Adam. Iavorie lehla popelem už před spoustou let. Ti, co se zachránili, se dávno usadili ve svých nových domovech, začali žít nový život a Rada moudrých se od té doby nikdy nesešla. Tak proč teď? Co přimělo Glenu vydat se za někým dalším?

Oba zadumaně seděli u stolu, lámali si hlavy, ale nic kloudného je nenapadlo. A jak tak přemýšleli, ani si nevšimli, že se dveře hostince otevřely a v srdečném rozhovoru vstoupili dva postarší muži. Jeden z nich byl spíš menší útlé postavy, měl rovný nos a úzké rty, které mohly působit trochu přísně. Vypadal jako rozvážný muž, co nedělá závěry, dokud si vše řádně nepromyslí. Zároveň na něm však bylo něco vznešeného. Ten druhý byl proti němu plný života a elánu, měl velké oči a překypoval vnitřní energií. I při vstupu do hostince to byl on, kdo rozprávěl živým hlasem a mluvil v rychlejším tempu než jeho společník. Usedli k volnému stolu a dál spolu rozmlouvali.

Chriss si jich nevšimla, dokud na ni Ingela z kuchyně nezavolala. V první chvíli pocítila zlobu, že už ji zase Ingela kvůli něčemu chce napomenout a navíc na ni haleká před všemi hosty. Záhy si uvědomila, že má Ingela pravdu, a zastyděla se. Vždyť se tu zapovídala s Adamem,

v myšlenkách se přenesla do starého domova a úplně zapomněla na hosty, které má obsluhovat.

Rychle vstala a rozhlédla se, u kterého stolu ji nejvíc potřebují. V tu chvíli si všimla nově příchozích. Ryana poznala hned, u toho druhého mírně zaváhala, obrátila se k Adamovi a ujistila se: „To je Glen, že jo?“

Adam její domněnku potvrdil. Chriss poskočilo srdce. Dva Mudrci pohromadě! A přímo tady, u Niklase v hospodě! Hned se k nim vydala, aby je přivítala a zjistila, co si dají. Když jim pak přinesla horkou medovinu, Ryan jí nabídl, jestli si k nim nechce přisednout. Glen o chvíli dřív oslovil Adama, a tak teď obě bývalé děti kdysi zachráněné z obléhané Iavorie seděly u stolu s těmi, které od dětství považovaly za své vzory. Glen vyprávěl o tom, jak byl právě nedávno v horách kousek nad městem. Ta místa Chriss dosud nenavštívila, ale dokázala si živě představit zasněžené vrcholky, když o nich vyprávěl. Letos se už taky několikrát dostala na svah, prožila zase ten báječný pocit jízdy na lyžích. Nikam daleko se však nepustila a tuto zimu nejspíš ani nepustí.

„Když jsem se pak vydal nazpět kolem zčásti zamrzlého jezera, naskytl se mi úchvatný pohled. Nad zasněženými vrcholy byla vidět duha, dokonce dvojitá.“

Glen se odmlčel, jako kdyby na něco čekal.

„Duha teď v zimě?“ byl překvapený Adam.

„To muselo být krásné,“ představila si takový obrázek Chriss. Ryan nic neříkal. I on vypadal, že na něco čeká, když se díval na Adama a Chriss. Pak svůj pohled obrátil zpět ke svému starému příteli. Ten nepatrně zakroutil hlavou a pokrčil rameny. Chriss vycítila, že jí něco uniká, ale netušila co.

Ryan se chopil slova a začal recitovat starou dětskou říkanku:

„Nad sněhem i nad vodou, nad ledem a nad horou, dvojitá duha klene se oblohou...“

„Není to jen tak náhodou,“ pokračoval Glen a Chriss se přidala: „Až místo sněhu pokvetou růže, Panstvo se domů zase vrátit může.“

Znala tu říkanku z paměti, odmala si ji často říkali, i když pro ně neměla žádný smysl. Glen i Ryan se na ni dívali, když sama citovala konec té básničky. A najednou jako by to, co slyšela, zapadlo přesně tam, kam mělo – dvojí duha v horách, nad zpolo zamrzlým jezerem.

„Panstvo se vrací?“ zeptala se slabým hlasem, váhavě, neboť to stále plně nechápala.

„Co to znamená?“ přidal se Adam, který si pomalu začal uvědomovat, co se praví v té říkance a co jim teď vyprávěl Glen. Oba Mudrci se usmáli a shodně přikýkli na otázku, kterou položila Chriss.

„Ano, bylo to znamení, které bylo kdysi dávno předpověděno. Teď se naplnilo. A to znamená, že nastal čas. V létě se Kníže i se svým doprovodem konečně vrátí na svůj hrad v Iavorii.“

Chriss se rozzářila. Kníže bude u nich na hradě? V její rodné vesnici? To byla tak ohromující zpráva! Měla sto chutí zavýsknout radostí.

Najednou se zarazila, její úsměv pohasl a v mysli se usadil černý mrak. V Iavorii nikdo nežíje, jsou tam jen zarostlé opuštěné ruiny. To místo je smutné, je bez života. A tam se má Kníže vrátit? Najednou jí bylo do pláče.

Glen si všiml, jak rychle smutek vystřídal nadšení v její tváři, a správně uhodl, na co asi myslí.

„Ano, je toho potřeba hodně udělat, abychom se na návrat Panstva připravili.“

„Předloni jsem se byla v Iavorii podívat,“ řekla smutně Chriss, ale nechtělo se jí k tomu dodat nic víc. Ještě teď cítila, jak jí bylo smutno, když se v těch opuštěných místech procházela.

„To je jeden z důvodů, proč jsem vyrazil na cestu,“ řekl Glen. Měl v plánu tam zajet a podívat se, jak to v Iavorii právě teď vypadá. Nemají tolik času, aby tuto cestu mohl odkládat až na jaro.

„Je třeba se připravit. Budeme se muset hned pustit do plánování a nezbytných příprav,“ dodal Ryan a pak se vážně podíval na Chriss. „Přidáš se, Chriss? Pomůžeš nám?“

Chriss mu jen pohled chvíli nevěřičně vracela. Copak ona jim může nějak pomoci? Netušila, co by mohla udělat, ale věděla, že u toho chce být.

„Ano, určitě.“

„A ty, Adame? Půjdeš do toho s námi?“

„Jasně.“

Ačkoliv opustil Iavorii ve velmi útlém věku, zůstala v jeho vzpomínkách, možná i proto, že zůstal ve spojení s Geraldem, dalším členem Rady moudrých, který žil na jihu, a hodně se od něj učil. Možnost vrátit zase život do jeho rodné vesnice a přivítat tam Panstvo, to si nechtěl nechat ujít.

„Dobře. Takže prvním úkolem je dát znovu dohromady Radu. Adame, vezmeš mě na jih?“ zeptal se Ryan. Adam bez váhání přikývl. To bylo to nejmenší, co mohl udělat.

„Vím, kde žije Gerald.“

„Výborně. Delbert by měl být v hlavním městě a Byrona snad taky najdeme.“

Adam přikývl.

„Chriss, ty jsi loni na své cestě v horách taky potkala nějaké členy Rady, je to tak?“ zeptal se Glen.

„Ano,“ usmála se, když si na ně vzpomněla.

„Můžeš vyrazit i letos a najít Aidana, Roberta a Cassida?“

Chriss přikývla. Všechny tři zmíněné Mudrce viděla minulý rok. Takže znovu vezme své lyže a vyrazí? Pousmála se. A to si ještě před půlhodinou myslela, že letos na žádnou velkou cestu do hor nepůjde. No jo, někdy se objeví nečekané zvraty a člověk změní své plány.

Glen pokračoval: „Na koních se sem z jihu dostanete poměrně rychle, jestli nepřijde nějaká sněhová bouře.“

Adam přikývl. Byla sice zima a zem pokrýval sníh, přesto se po cestách s koňmi dalo jet překvapivě slušným tempem. Určitě jim to půjde rychleji než Chriss a ostatním v horách.

„Sejdeme se na severu. Pod horou Greenan je jezero a u něj chalupa. Víš, kde to je?“

Sotva Glen řekl název té hory, Chriss ji okamžitě viděla před sebou. Tyčila se jižně od Cassidovy chalupy, minulou zimu tam spolu stoupali. Pamatovala si, jak vyrážela do kopce celá nadšená. Myslela si, že má pramen na dosah, počásí jí přálo a vyprovázal ji jeden z Mudrců. Ještě v sedle pod Greenanem, když se dívala kolem, si myslela, jak jednoduché to už teď bude. Vůbec ji v tu chvíli nenapadlo, že za pár hodin ji cesta srazí na kolena, že bude se silami na konci a málem všechno vzdá. V tu chvíli na Greenanu ani netušila, že tím nejlepším, co na cestě objeví, nebude pramen, ale palác s příznačným jménem Křišťálový Larimar, kde na krátký okamžik spatří Knížete.

Ano, horu Greenan si pamatuje velmi dobře. I jezero, které pod ní leží, i když přímo u něj tenkrát nebyla.

„Vím, kde to je,“ odpověděla na Glenovu otázku.

Než se rozešli z hostince poslední hosté, dostal se k iavorijskému stolu i Niklas. Zpráva o tom, že se Kníže vrací, na něj zapůsobila stejně silně jako na jeho sestru. On sám se na cestu pro Mudrce vydat neměl, to by nebylo nijak užitečné, ale zapojit se chtěl taky, a tak se alespoň postaral, aby měl každý na své putování dost jídla. A přislíbil připravit zásoby, které si budou moci Mudrci odvézt, až tudy budou projíždět z jihu do hor.

3. kapitola

První, za kým Chriss směřovala, byl Aidan. Věděla, že žije v Alfarku, ve velkém městě na východní straně hor. Když tam cestovala minulý podzim, využila kupeckých tras. Teď se rozhodla zkrátit si cestu přes hory, nebo spíš přes podhůří. Vzala lyže, nasadila pásy z tulení kůže, které jí Robert vyrobil, a volným tempem začala stoupat do prvního kopce. Zadýchala se mnohem dřív, než jí bylo milé. Věděla, proč to tak je – tuto zimu v horách mockrát nebyla, takže si odvykla. A to jí vadilo.

Bude to bolet, uvědomila si vzápětí.

Už zase.

Ta myšlenka jí roztáhla rty do úsměvu. Už zase se pouští do něčeho bláznivého, co jí bude stát spoustu sil. Do něčeho, o čem by si téměř všichni sousedé v Albury pomysleli, že to nemá smysl, a možná to je i nebezpečné. A ona zase bude promrzlá, když začne foukat vítr a padat mokřý sníh, nebo jí po těle budou stékat krůpěje potu při každém výstupu, nebude jí stačit dech a svaly ji budou pálit. Nic, co by si rozumně uvažující člověk dobrovolně vybral, když by měl možnost místo toho sedět v suchu a teple u hrncířského kruhu a vyrábět hrnečky, misky nebo džbánky. A ona se do toho už zase pouští.

„Asi neuvažuji rozumně,“ zasmála se sama sobě a dál funěla do kopce.

Minulá cesta za všechnu tu námahu stála, tahle bude taky, přesvědčovala sama sebe. A navíc, teď v tom není sama. Netoulá se po horách jen tak z nějakého rozmaru, teď jde o mnohem víc.

S těmito myšlenkami pomalu stoupala výš. Nespěchala. Věděla, že si musí nejprve na tuto zátěž zvyknout a že jí čeká ještě mnoho takových stoupání. Vyrazit prudce do prvního kopce a po pár krocích padnout únavou, to nemělo smysl.

I tak párkrát zastavila, než dosáhla prvního sedla. Tam sundala z lyží pásy, opatrně je schovala a rozjela se.

Konečně!

Cesta dolů netrvala ani desetinu času, který potřebovala k výstupu nahoru, a Chriss si užívala každý okamžik.

Věděla, že do Alfarku se, ani když půjde přes hory, nedostane hned, a proto byla ráda, že zná cestou místa, kde může zastavit a nabrat síly. První bylo u Olivie. Její kamarádka z dětství byla tou návštěvou překvapená snad víc, než kdyby viděla na prahu svých dveří stát losa. Na jejím přivítání to však nebylo poznat.

„Opavdu se bude obnovovat Iavorie?“ znovu se ujišťovala Olivia, jestli Chrissinu novinku správně pochopila. Ta novinka překvapila i ostatní, kteří pamatovali, jak Iavorie vypadala kdysi. Seděli právě u výborné večeře, kterou teta Olivie připravila. Kromě její rodiny tu byl i kluk ze sousedství, kterého tu Chriss potkala už před rokem. Zdálo se, že tady je skoro jako doma.

„Ano, mám najít Mudrce, co žijí na severu. Znovu se sejde Rada moudrých. Dokážete si to představit?“

Chriss samotná myšlenka na to, že se Mudrci opět sejdou, stále připadala neuvěřitelná. Natož to všechno ostatní.

„Škoda, že nemohu jít k tomu jezeru s tebou,“ posteskla si Olivie a ještě ráno, když Chriss vyprovázela na další cestu, jí připomínala: „Kdybich se mohla jakkoli zapojit, dáš mi vědět, ano?“

„Určitě,“ potvrdila Chriss a objala ji. Netušila, co bude dál, jak ty přípravy budou probíhat, ale byla si jistá, že práce bude víc než dost. Přislíbená pomoc od Olivie, a nejspíš od kohokoli, kdo bude ochotný se zapojit, bude nezbytná. I tak je to úkol větší, než se dá zvládnout, napadlo Chriss, když už byla kousek od Alfarku. Jak by se jim mohlo podařit znovu obnovit jejich vesnici? A už do léta? Zdálo se to nemožné.

Na to nebudu myslet, zakázala si takové myšlenky. Mým úkolem je najít Mudrce a předat jim zprávu. A to udělám. Co bude dál, to je daleko, tím se teď nemusím znepokojovat.

Dojela k městu. Před prvními domky si sundala lyže a zarazila se. Kam se mám teď vydat? přemýšlela. S Aidanem se tady sice už potkala, ale až teď jí došlo, že nemá ani potuchy, kde v Alfarku tento Mudrc bydlí.

To snad ne! Tohle už přece zažila. Po kolikáté má pocit deja vu? Ne, tentokrát to není stejné, jako když hledala Huga, připomněla si. To tu byla poprvé, nikoho tu neznala, nevěděla, co má dělat. Ted' věděla, že kousek odtud je sklárna, kde bydlí Henry. A Henry si ví rady s kdečím. Ví, co se děje důležitého ve městě, ví, jak něco zařídit, i když to není jednoduché, a navíc se s Aidanem zná.

Chriss vyrazila za ním. Prošla uličkou, kde vývěsní štít upozorňoval na možnost ubytování v místním hostinci. Možná tam dnes bude muset přenocovat, pomyslela si Chriss, jestli nenajde Aidana dost brzo.

Došla na náměstí. Nepřekvapilo ji, že tu nebylo plno stolů a stánků se zbožím. Sníh ani tady obchodům dvakrát moc nepřál.

„Ahoj, Chriss!“ ozvalo se za ní, když právě míjela postaršího muže s plnovousem a dlouhými vlasy staženými do copu.

Chriss se zarazila a otočila se tak prudce, že do onoho muže málem vrazila.

„Pardon,“ omluvila se a už očima pátrala, kdo ji v tomto cizím městě tak radostně vítá. Nemusela hledat dlouho. Bart byl kousek od ní a nedal se přehlédnout.

„Barte!“ opětovala jeho pozdrav stejně nadšeně. „Ráda tě vidím!“

„I já tebe. Co tě zase přivedlo sem na sever? Ještě hledáš Huga nebo nějakého jiného Mudrce?“

„Ne, Hugo přece už umřel, to víš stejně dobře jako já. Ale jinak máš pravdu. Už zase hledám někoho z Rady moudrých.“

„Takže jsi ten pramen nenašla,“ poznamenal Bart, kterého nenapadlo žádné jiné vysvětlení, proč by se Chriss vydávala v zimě na sever hledat radu od Mudrce.

„Ale našla. Nehledám Aidana, aby mi poradil. Nesu mu vzkaz. Rada moudrých se zase sejde.“

Bart na chvíli oněměl, jak ho ta zpráva překvapila.

„Vážně? Rada moudrých se zase sejde?“ opakoval nevěřícně to, co mu Chriss právě řekla.

„Ano. Ryan jel na jih pro Byrona a Delberta. Já mám předat vzkaz těm, co jsou na severu. Mají se pak sejít v horách.“

Bart ještě chvíli tuto informaci vstřebával, a než se stihl zeptat na to, co je důvodem jejich setkání, předběhla ho se svou otázkou Chriss: „Nevíš, kde Aidan bydlí?“

„Vím, že není přímo ve městě, ale někde kousek za ním. Nevím přesně, kde.“

„To nevádí. Zeptám se Henryho. Půjdeš se mnou?“

4. kapitola

Když žil v Iavorii, měl Devin vlasy krátce střižené, tvář oholenou a obličej hodného hocha. Odešel odtamtud dva roky před tím, než vesnice vyhořela. Nechal si narůst plnovous a dlouhé vlasy, které si teď stahoval do copu. Málokdo by ho poznal, nejspíš i dospělí z Iavorie na něj zapomněli. Ale on nezapomněl. Jak by mohl zapomenout na křivdy, které mu tam způsobili? Hlavně Byron a Delbert, ti za tím vším stáli. Na ně nikdy nezapomene!

Měl tenkrát už věk na to, aby se stal členem Rady. Že byl schopný, o tom nemohl pochybovat vůbec nikdo. Měl velký potenciál pomoci Radě, povznést celou Iavorii a změnit, co tam moc dobře nefungovalo. Měl nápady, co je třeba udělat, a už se těšil, až se jeho plány budou realizovat. Věděl, že v něm bude mít Rada velkou posilu.

A měl i dostatečné finanční prostředky. K tomu mu pomohlo i štěstí, co měl v kostkách. Představoval si, jak se Iavorie brzy stane prosperujícím městem, které bude moci konkurovat třeba i Albury nebo Porii. A kdo ví, třeba se jednou stane i městem soudců a všichni ti důležití lidé z Dúnedinu se tam přestěhují.

V Iavorii nic takového jako hra v kostky, díky níž lze vyhrát váček plný peněz, možné nebylo. Ti zastaralé smýšlející Mudrci v tom viděli spíš hrozbu než příležitost a nikdo z těch, kdo tam žili, se jim nevzepřel. Jako by to snad i schvalovali! Devin s jejich názorem nesouhlasil a na svých cestách, kdy se dostal do větších měst, si rád dal partičku karet nebo své štěstí zkusil právě v kostkách. V té době se mu vážně hodně dařilo. Díky tomu byl finančně zabezpečený a měl dost i na pomoc vesnici. Nechápal proto ten pohled, jakým se na něj podíval Byron, když ho jednou náhodou potkal v Albury a viděl ho hrát. Devin si tenkrát myslel, že tomu jen nerozumí, možná je jen moc starý a těžko